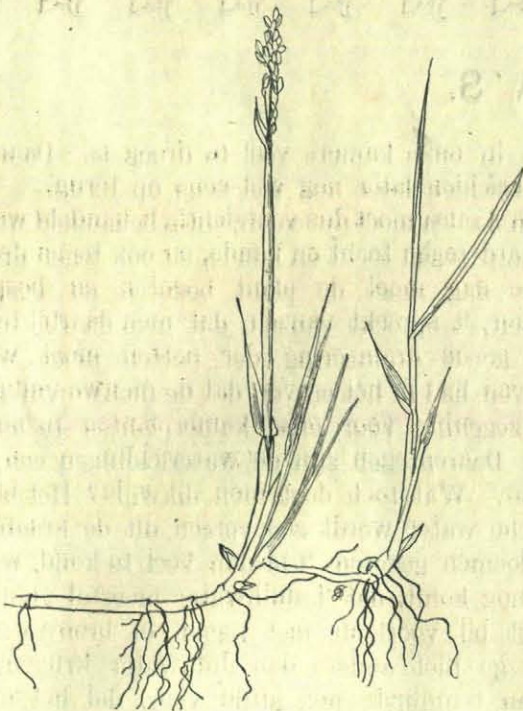

G R A S. II.

In April is onze grassenstudie nog niet bijzonder moeilijk; behalve *Poa annua* bloeit er dan nog maar één enkele grassoort, zoodat we geen gevaar loopen, mis te tasten. We hebben, om zoo te zeggen, mooi de gelegenheid, om ons te sterken voor 't werk der volgende maanden en ons voor te bereiden op de groote verscheidenheid van vormen en inrichtingen, die we dan in de schijnbaar zoo nietige grasbloempjes zullen ontmoeten.

Omstreeks Paschen bloeit overal in drassige weilanden en aan slootkanten een prachtig grasje, dat geen andere naam heeft dan *Hierochloa odorata*, maar waarvoor de Hollandsche namen Honiggras, Ruikend Zorggras en Veenreukgras geprobeerd zijn. Die naam Honiggras lijkt me wel, al is er bij grassen van honig ook geen sprake; veenreukgras is zeker uitgevonden om *Hierochloa* te onderscheiden van het echte reukgras (*Anthoxanthum*), dat we de volgende maand zullen vinden, maar dat net zoo goed in 't veen te vinden is als *Hierochloa* zelve. Laten wij ons dus maar aan honiggras houden.

't Ruikt lekker en 't is heel mooi; 't verdient veel eerder, in een potje gekweekt te worden, dan die schelm van een *Poa annua*. 't Is ook voor grasranden geschikt, want 't vormt goede zoden, doordat

Wortelstok met knoppen en bloeistengels van *Hierochloa Odorata* ($\times \frac{1}{2}$).

het onder de grond een rijk vertakt stelsel van uitloopers ontwikkelt; mooie, witte gelede wortelstokken worden dat, en overal zitten die vol met knoppen,

waaruit zich weer nieuwe uitloopers ontwikkelen. Dat kan *Poa annua* niet doen, dat heeft geen onderaardsche stengel — vandaar zijn „kort” bestaan.

De bloem van 't honiggras lijkt wel wat op die van onze kennis van verleden maand: 't is net zoo'n pluim met zijtakken, die twee aan twee staan.

Maar let nu eens op de aartjes. Vooreerst hangen ze aan alleraardigst gekromde en gekrulde steeltjes, waardoor de pluim er dadelijk veel sierlijker uitziet en dan — ze zijn aardig gekleurd ook, wel eens groen, maar meestal donker paars. En gaan dan de bloempjes open, zoodat de gele meeldraden te zien komen, dan krijgt ge allerlei kleurspelingen te zien,

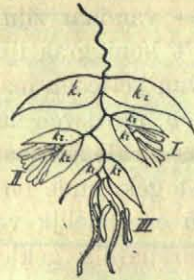
die uw grasjes waardig maken, om met dotterbloemen, speenkruid en jong toeterloof in uw eerste voorjaarsbouquet te prijken. Dat geurt dan meteen overheerlijk; 't is de echte hooigeur, de geur van tonkaboontjes, van Onze-Lieve-Vrouwen-bedstroo of van frissche Meiwijn.

In 't bouquet kunt ge de bloempjes zich verder zien ontwikkelen. Al dadelijk merkt ge, dat de aartjes er anders uitzien, dan die van *Poa annua*: ze zijn minder spits, ja zelfs klokvormig. Dat komt, doordat zoo'n aartje nooit meer dan drie bloempjes bevat, die weinig of niet buiten de vrij groote kelkkafjes uitsteken. Voor wie 't niet weet, lijkt 't net, alsof de kelkkafjes het eigenlijk bloemomhulsel zijn, waarbinnen zich verscheidene meeldraden en een stamper met twee stempels bevinden.

Maar als we met onze twee ontleednaalden beginnen, komt de waarheid gauw aan 't licht. Dan vinden we tusschen de kelkkafjes behoorlijk drie afzonderlijke bloempjes, die we zelf ook weer uit elkander kunnen peuteren. Ga maar weer eens zoeken naar alles, wat in zoo'n enkel grasbloempje

behoort te zijn; deze bloempjes zijn grooter dan die van *Poa annua*, dus het onderzoek zal u niet zoo heel moeilijk vallen. En als ge nu in de beide onderste bloempjes met de beste loupe ter wereld geen stampers kunt vinden, word daar dan maar

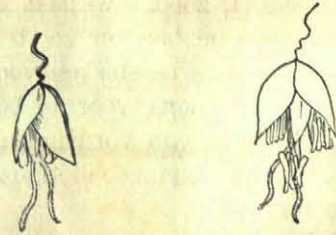

Aartje van *Hierochloa Odorata* (schematisch, $\times 3$)
k₁ en k₂: kelkkafjes; kr.: kroonkafjes.

niet al te verdrietig om, want die zijn er niet in. Zoek om dezelfde reden in het derde bloempje, dat zich wél in het bezit van een stamper verheugt, maar liever niet naar de derde meeldraad.

Maar één ding zult ge van zelf nog wel opmerken, en wel dit. In elk aartje begint het eindbloempje eerder te bloeien, dan de beide andere. En in dit eindbloempje komen de stempels weer een paar uur vroeger te voorschijn, dan de meeldraden. Ge begrijpt wel, dat hierdoor weer groote kans ontstaat voor kruisbestuiving, waar ge stellig al wel eens meer

van gehoord hebt. Let ook eens op de geweldige snelheid waarmee de meeldraden te voorschijn schieten. Zoo even zaten ze nog tusschen de kroonkafjes verscholen en nu hangen ze ineens te bungelen aan helmdraden, die wel tweemaal zoo

Twee aartjes van *Hierochloa Odorata*, in verschillende tijdperken van bloei ($\times 3$).

lang zijn als 't heele bloempje. 't Is wel de moeite waard een kwartiertje achtereen bijeen bouquetje reukgras te gaan zitten kijken, om getuige te zijn van dat uitkomen der meeldraden. Vooral voor degenen die zich een plant voorstellen als een wezen, is dat een verrassend schouwspel. Ja, en de grassen kunnen nog heel andere bewegingen maken, daar hoop ik u de volgende maanden meer van te laten zien. Maar voor heden is 't genoeg: ik mag niet te lang over mijn grassen praten.

JAC. P. THIJSSÉ.

A Z A L E A ' S .

Bij een goede behandeling kunnen Azalea's honderd jaar oud worden en jaar in jaar uit een overvloed geven van de prachtigste bloemen. Ik weet wel, dat verscheiden menschen, die wel eens in Februari of Maart met een bloeiende Azalea verblijd zijn, een heel andere meening zijn toegedaan en zeer tot hun spijt hebben moeten ervaren, dat ze in 't volgend voorjaar niets aan hun plant hadden. Dat ligt evenwel aan de behandeling.

Maar al te dikwijls wordt vergeten, dat de Azalea's, die in onze bloemenwinkels in 't voorjaar te koop worden aangeboden, eigenlijk geen kamerplanten, maar kasplanten zijn, en dus behoefte hebben aan een geregeld vrij hooge temperatuur en een daaraan geëvenredigde vochtigheidstoestand van de lucht. Nu vulkachels overal al meer en meer in gebruik beginnen te komen, hebben onze planten het al vrij wat beter dan vroeger, toen ze in de loop van een etmaal soms temperatuurverschillen van dertig of veertig graden Fahrenheit te verduren hadden. Daar kan geen enkele plant tegen en wel 't allerminst de Azalea. 't Is ook een algemeene fout, dat de

lucht in onze kamers veel te droog is. Daar kom ik misschien later nog wel eens op terug.

Een Azalea moet dus voorzichtig behandeld worden, bewaard tegen tocht en koude, en ook tegen droogte. Iedere dag moet de plant begoten en besproeid worden; 't spreekt vanzelf, dat men daarbij tegelijk voor goede draineering der potten moet waken. Zooeven had ik het erover, dat de nieuwe vulkachels een zegening voor onze kamerplanten te noemen zijn. Daarentegen zijn de waterleidingen een groot gevaar. Wat toch doet men dikwijls? Het heldere frissche water wordt zoo versch uit de kraan over de bloemen gegoten. 't Is dan veel te koud, waarbij dan nog komt, dat 't duinwater meestal „hard” is. Begiet bij voorkeur met regen- of bronwater, en kunt ge niet anders dan duinwater krijgen, zorg er dan tenminste nog altijd voor, dat het niet te koud is. Maar afgekookt water moogt ge ook niet gebruiken, dat is door zijn gebrek aan lucht weer zeer schadelijk. Een aardig leekenmiddeltje, waar ik niets kwaads van zeggen kan, is de planten te begieten met het spoelwater van de theekopjes. *Practica est multiplex*. Maar nu het voornaamste.